

per hunc obtinentem ex sententia ejus causa cessante, vide latius eundem Surdum ubi proxime per longum discursum.

n.24 Quando autem rei judicatae exceptio obstat in absolvitoria sententia lata in actionibus realibus seu personalibus, puta quando quis absolitus fuit, quia actor defecit in probatione intentionis, aut in probatione juris & justitiae negotii principalis, an & quando actor his casibus possit iterum actionem eandem, vel aliam ad eandem rem in judicium iterum deducere, absque eo quod ei obstat rei judicatae exceptio, vide per duo membra exacte & eleganter post alios ab eo citatos Doctores nostratrem Joan. Garc. in tract. de nobilitate gl. 8. §. 1. & aliqua etiam Petrus Surd. conf. 168. n. 199. & seqq. tom. 2.

n.25 Unum non omittamus, quod de exceptione defectus mandati, iurisdictionis, aut ut ad id diximus suprà hoc l. 3. c. 3. à n. 122. in prin. ubi infinitos citavimus dicentes esse legitimam exceptionem admittendam, etiam post tres conformes & etiam post mille annos; & in ista tuto omnes exceptions excludente non comprehendendi, circa quod unum est notabile inferendum, quod si actum fuit cum asserto procuratore, & sententia sit lata, non constito de mandato, & expedita executoria, tamen si revera illo tempore, & in rerum natura stabat sufficiens mandatum, licet non productum; & de illo constet, etiam post dictam sententiam, sustinetur sententia. Rot. decif. 19. alias 248. de procurat. in antiqu. Vantius de null. tit. de null. ex defect. mand. &c. n. 116. & 117. Mohedanus decif. 7. alias 304. coram procurato. Rota diversor. decif. 271. Urbe-tana in fin. & decif. 1503. idem in Gerundensi p. 3. l. 3. Crescen. decif. 1. alias 18. tres. n. 4. de sentent. & re jud. Marquel. de commission. p. 2. o. 2. n. 8. & 9. fol. 340. in secunda impressione, & quod ita scribat Rota testatur additio ad Rotam decif. 7. alias 143. si procurat. de procurat. in novis.

n.27 Quod intellige verum nisi ante fuisse oppositum de defectu mandati, & neminem audiri nisi docto de legitimo mandato, quia tunc etiam si vere sit mandatum minime validat judicium, & sententia erit nulla, quamvis postea appareat de mandato, probat Marquel. ubi proxime. d. n. 9. & ita tenuisse Rotam coram D. Litta die 13. Maii 1594. in una Imaraolen. bonorum testatur Scacia de apell. q. 6. sub num. 34. vers. 1. opposition. & vers. hec & tr. de judiciis c. 2. num. 406. & quod post dictam oppositionem acta non valeant, nisi mandatum in actis exhibetur, oppositione tamen non facta; ut quandoeunque de eo docere, sufficiat, tenet Bald. in l. 1. in 3. lectura n. 3. de procurat. & in conf. 22. n. 1. l. 2. Alexand. confilio 146. circa fin. lib. 5. Aymon. conf. 108. Guidobonus conf. 129. quod distinctionem etiam tenuit Rota in una Romana census 4. Decembr. 1595. coram Pamph. ut testatur Marescot. 329 variar. resolut. l. 1. c. 192. num. 1. hoc addito, ut istae oppositio, & protestatio, ut nihil sit, nisi de docto de legitimo mandato, debet repeti in quolibet actu, adeo ut non sufficiat, semel a principio opponere, alioquin autem censemur ab ea recessum, & sufficit quandocumque de eo docere, secundum supradicta; ita advertit Moheda. decif. 44. & ita observare Rotam, ut non obstante dicta protestatione valeant acta per procuratorem, de cuius mandato non constat, nisi in quolibet actu protestatio repeatatur, fuit tenet in una Syracusana Quartae 20. Junii 1586. coram Cardinal. Platoni. testatur & sequitur Marescot. ubi proxime num. 2. ubi exactissime post alios, an Judicium agitatum cum Monacho constituto procuratore sine licentia superioris sustineatur, quando non fuit oppositum, in quo duas communas contrarias refert, & affirmativam ut magis communem amplectitur.

n.31 Et quod ad hoc ut acta sint nulla à procurat. si re-

vera staret mandatum, licet non exhibitum, debet fieri protestatio in quolibet actu, post multos Doctores, & Rotar. decisiones, optimè latèque prosequitur & declarat Gratian. disceptat. forens. tom. 1. cap. 77. à n. 19. cum pluribus seqq. usque ad fin.

Et quod hæc protestatio sit necessaria in quolibet actu ad hunc effectum, post Pureum, Mohedanum, & alios latè Tusc. pract. concl. littera M. concil. 62. n. 3. & ibi de materia per totam conclusionem.

Dominus autem quandocumque compareat allegans procuratorem comparentem pro eo non habere mandatum, erit omnino audiendus ad annullandum processum, etiamsi alias judex inter adversarium & procuratorem assertum, seu falsum declaraverit habere legitimam personam, procuratorem comparentem, quia dominus absentia non prejudicat, latè prosequitur Mascard. de probat. 2. tom. concl. 1007. verbo mandat. à n. 12. cum seqq. ubi quod si dominus scivisset hanc declarationem latè prosequitur distinguendo.

Quid autem sit dicendum de illa insigni, & mirabilis difficultate, quando in obligationibus, & præstationibus annuis, & habentibus tractum successivum, quando scilicet aliqua exceptione in præstatione & executione prioris pagha, vel aliquius anni debiti apposita fuit; & per judicem rejecta, & non admissa; an possit opponi iterum in ceteris executionibus sequentium annuarum præstationum, ita ut tanquam legitimæ non obstat ei rei judicatae exceptio, de qua omnimodo vide Ripam in l. si ita stipulatus 115 n. 93. col. penult. in princ. vers. sed quid si credit. ff. de verbis obl. Immol. conf. 130. in casu premisso. col. fin. 7. Simon. de Prætis interpretat. 2. ult. col. 1. 5. n. 95. dub. 3. fol. 532. Gratianum. disceptat. forens. tom. 1. c. 151. n. 39. fol. 367. col. 1. quod menti tene, quia quotidie accidit, & ad multa defervant.

Pro cuius rei veritate, ac clariori resolutione illud brevius supponendum, quod obligatio redditus anni, aut est una aut multiplex. Si est una pro omnibus pensionibus decurrentibus, unica, & eadem censetur pro omnibus præstationibus obligatio, ita ut una præscriptio pro tota obligatione, & per consequens pro futuris redditibus anni sufficiat, & extinguat, aut est multiplex, ita ut tot sint obligations, quot sint annua præstationes, & quilibet anno incipiat debet, & oriatur nova obligatio pro pensione illius anni, ita ut tot requirantur præscriptions, quot sint annua præstationes, pro qualibetque singula præscriptione requirantur juxta doctrinam gl. in l. cum notisimi, verbo, cuiuscumque anni. C. de prescript. trig. vel 40. ann. ubi Bar. & alii. Alex. in l. de pupillo §. si in pluribus ff. de novi operi nunti. Iff. in l. si Stichum §. stipulat. ff. de verbo. Guido Papæ questione 406. Anton. Gomez de contract. cap. 11. num. 45. unde si annuus redditus debetur ex contractu, regulariter obligatio est una perpetua, & non finitur morte creditoris, sed ad heredes, & transit, & pro toto una actio competit, l. Stichum, §. stipulat. ff. de verbo. l. Senatus, §. fin ff. de donat. causa mor. Vallascus conf. 49. n. 6. Castro de annuis in princ. n. 41. Cravet. de anti. tempor. 4. p. vers. materia singularitas n. 36. si autem redditus annuus debetur ex contractu conditionali, cuius conditio debet adimpleri singulis annis, tunc quot sunt anni, tot sunt obligations, text. in l. servus communis, §. fin. de stipul. servorum; ubi Bart. notat num. 2. & 3. docens quod si stipulatio annua sit per eum, qui debet aliquid implere singulis annis, quod ipsius persona coharet, tunc quot sunt anni, tot sunt obligations.

Exemplum in medico, seu advocato, cui redditus promissus est pro salario singulis annis, item si redditus annuus fuit promissus ad vitam alicuius, tunc tot sint promises, & obligations, quot annis vixerit stipulator, l. sancimus §. si quis autem c. 2. C. de donatio. Cornes

Pars IV.

Cornes conf. 44. col. 2. & 3. l. 2. Balb. de prescript. 4. p. 9. 4. n. 5. Ant. Gomez. ubi supra, alia plura exempla ponit Gasp. Rodr. de annuis redd. l. 1. q. 17. n. 281. qui n. 102. idem firmat, & latè explicat in annuis legatis, ut tunc tot sint legata, quot annua præstationes. Bald. ubi proximo. Vallascus & Castro locis supra citatis, facit l. in singulos ff. de annu. legat. l. si Stichum, §. stipular ff. de verb. l. cum in annos, cum duabus seqq. ff. quando dies legat ced. l. 1. §. fin. annos ff. ad falcidiam.

n.42 Hoc igitur necessario supposito, ita respondet ad præstatam difficultatem Ripa ubi supra in d. l. si ita stipulatus 115 n. 93. col. penult. vers. sed quid si credit. ff. de verbis obl. ut ejus decisio & resolutio penderet; an una sit stipulatio pro annuis præstationibus, an plures, ut si unica sit pro omnibus annis, nulla agenti creditori obstat exceptio, quia sententia lata super una parte, hoc est, uno anno redditu, (cum sine ea alias pars deberi non potest) partit, plena prejudicium, & excipiendi semel jam exceptione rejecta per judicem in uno redditu, in executione alterius obstat rei judicatae, & minus legitimæ, ac reprobata exceptionis exceptio, ac ita plenum parat prejudicium 43 debitori, juxta leg. 2. responsio ff. de exceptione rei jud. Ideo si est lata sententia absolvitoria in favorem debitoris in uno anno redditu, agenti iterum pro sequentibus annis, obstat exceptio rei judicatae, dicit ipse Ripa ibi, sequitur Arterin. super eadem l. hoc idem tenet, & citantem tex. in l. si ex falso. C. de transactionibus, sed pro meliori allegat Ripa l. si petiero, ff. de exceptione rei jud.

n.44 Si vero tot sint obligations quot sint anni, sententia lata pro prima pagha, & præstatione, non pareret plenum prædicium pro sequentibus, propterea dicit Ripa utilissimum esse scire; an in annuis præstationibus unica sit obligatio, an tot quot præstations. Ripa autem omnes præcipiti Doctores, scilicet Simon de Prætis, & Gratia. assentient, & cum sua determinatione transcut omnes. Pro quo allegat famosum text. in l. & an eadem, §. actions ff. de except. rei jud. cuius sunt hac verba. Actions in personam ab actionibus in rem hoc differunt, quod cum eadem res ab eodem mihi debetur, singulas obligations, singula causa sequuntur, nec ulla earum alterius petitione vitiatur; at cum in rem ago non expressa causa, ex que rem meam esse dico, omnes causa una petitione apprehenduntur, nec enim amplius, quam semel, res mea esse potest, sepius autem deberi potest, &c. & sic sequitur, quod quando plures sint obligations, quot præstations, semper exceptio etiam jam opposita in aliis, in aliis decurrentis iterum opponi potest, si sui natura legitima sit, non tamen talis esse desit ex hoc capite.

n.46 Econverso autem quando ad præstationem unius, vel secundi anni debitor per sententiam condemnatus, & executus solvit, si non opposuit tunc legitimam exceptionem, sed opponere omisit, possit in qualibet ex præstationibus sequentibus opponere, absque eo quod sibi aliqua rei judicatae possit exceptio obstat, nemini dubium est, pro quo est doctrina glossæ singularis in aut. de instrum. cautele, & fide §. in his. verbo, insinuat, ubi Angel. eleganter ibi. n. 15. quem referens sequitur Greg. Lopez in l. 15. gl. 1. rit. 18. p. 2. in princ. 478l. Gasp. Rodr. de annuis redd. l. 1. q. 15. sub n. 28. dicens, quod hujusmodi solutiones nihil inferunt in futurum. Pro qua ratione aliqua adducit ibi, & sursum; qui loquantur in exemptione opponenda contra instrumentum, aut tabellionem, quorum doctrina procedit, dum loquuntur, quando exceptio non opposita, sed omisita fuit indistincte, sive sunt plures, sive unita pro annuis præstationibus obligatio, prout ipsi Doctores loquuntur, etiam absolutè; prior tamen distinctio ex Ripa, Immol. Simon de Prætis, & Grati-

Cap. VII.

tano procedit, & locum obtinet quando opposita fuit exceptio in aliquibus annorum præstationibus, per judicem non admissa, ut in ceteris semper possit obstat iterum, non obstante rei jud. exceptione, prout expressè ipsi Doctores loquuntur, & ex text. in l. si in judicio ff. de except. rei judicatae, & optimè nostras Gaspar Rodrig. de annuis redd. lib. 1. q. 16. n. 28. quem vide ad propositum.

Sed idem Ripa ibid. in d. l. ita stipulatus d. n. 93. in finalibus verbis, contra suam distinctionem, & opinionem opponit d. text. in l. 1. C. de fideicommissum qui dicit obstat, dum in eo actum fuit anno leg. 10. quod (ut supra vidimus) tot continet obligationes, & legata, quot præstations annua; & tamen debitum semel condemnatus cogitur præstations successivæ decurrentes illius primæ condemnationis, & rei judicatae virtute, ita ut semper hæredi ejus obstat exceptio, cui textu ipse Ripa non respondet, sed reliquit cogitandum. Sed tu hanc difficultatem facile evitabis, si consideres, in causas illius text. non agi de una, altera annua præstatione, sed jus ipsum principale, & ipsa causa primæ, à qua proveniunt præstations, deduc ta fuit in judicium pro tempore decurso, & præsenti, futuro, ut durante legati tempore successivis annis legatum ipsum solvatur, & præteretur legatario, quod quidem obtinet in quibuscumque annuis redditibus ex quavis causa provenientibus, in quibus pariter licetum est agere contra debitorem, ut condemnetur ad præstandum fructus pro omnibus annis futuris debitum terminis, & temporibus, nec tunc erit sequuta hujusmodi condemnatione necesse item instituere adveniente anno, ut ex d. l. 1. de fideicom. & laude agitur. C. de pres. 30. vel. 40. annor. deducunt omnes DD. prout est videre ex B. in libertis. §. manumis. in f. de alim. & cibar. legat. idem, in l. de pupillo, §. si n. pluribus. ff. de novi oper. n. Bal. in l. 1. B. de sent. que sine certa quant. Simon de Prætis de inter. n. 1. volunt. l. 5. dub. 1. n. 95. f. 532. Grat. in discep. for. c. 15. l. n. 34. & seqq. to. 1. Alex. conf. 96. in causa & lite, col. 1. in fin. vers. sed respondet. l. 1. Petrus Surd. de alim. tit. 3. q. 9 in fin. & tit. 8. priv. leg. 25. n. 7. & sic cum universum jus principale, & universalis, ipsa que primaeva, & originalis causa in totum sit in judicium deducta, ac super toto cedar universitatem ista res judicata, nihil mirum, ut pariter semper obstat ejus exceptio, juxta d. l. & an eadem, in princ. & in d. §. actions, cum aliis pluribus. ff. de except. rei jud. nos autem loquimur, quando est actum ad unam, alteram annuum præstationem dumtaxat, non ad jus principale.

Sed quid de exceptione sequestri, an sequestrum factum debitori aliquaz ex causa autoritate judicis, debitori ipsi præcipientis, ne solvat suo creditori, an impedit executionem factam in ipso debito, & talea exceptionem legitimam esse ad impedire hojusmodi executionem, tenet Flor. de Men. in addit. ad Gam. dec. 285. exactissime probat Joan. Gutier. pract. q. civ. q. 113. à prin. diligentissimus & doctus Joan. del Castill. querid. controver. lib. 4. c. 59. sub n. 40. vers. Joan. Petr. Fontan. ad f. & vers. denique & ultimo fol. 595. 152 qui cum Flor. de Men. ubi proxime, quod exceptio iussu judicis debet impeditre viam executivam, sed quod judices solent non obstante interdictione ne creditori solvatur reuti debitem condonare (oblata illi cautione indemnitatibus) & quod tunc non debent decima, aut expensæ ab ipso debitore exigiri, cum ipse non fuerit in culpa non solvendi, putâ, quia immo tenetur resistere ex iis, quæ statim sunt dicenda. Ultra quos quid debitor, in quem debitum est sequestrum non possit execu qui in suo creditore, nisi semoto sequestro, probant B. in l. multis. ff. de leg. com. Joan. And. in addit. ad Spec. cal. de seq. poss. & fine. Guido Papæ dec. 148. n. 5. Pract. aaaa 4 Ferrari.

Ferrari. *informa seq. n. 2. vers. audiat. Mafuer. in pract. rubrie. de sequens. §. item creditor. Rebuff. de liser. oblig. art. 6. gl. 3. n. 64. Galles. ad for. Came. p. 2. q. 3. ad 4. p. Camer. oblig. n. 3. & 4. Guid. Papae dec. 2. 19. Ciof. conf. 63. n. 1. vol. 2. Cancer. variar. resol. 2. c. 4. a. n. 19.*

Quod limita, si debitoris debet dictum sequestrum sit appositorum. Canc. ibi n. 23. post alios addit. ad Guid. Pap. dec. 2. 10. secund. B. Natta conf. 2. 33. Caroc. de sequens. q. 3. q. 10. n. 4. Roma. in l. fi. ff. qui satis. sogan. & an creditor debito sequestrato possit agere contra fidejussionem, pulchre Hieron. Gratian conf. 2. 8. per totam vol. 1. Canc. supra n. 46.

Hinc etiam queritur, an depositarius reddens depositum, de mandato judicis liberetur, licet pars cujus est non vocet, judeque jubeat reddi alteri; an & quas diligencias facere teneatur, & an debeat appellare, vide Greg. Lopez in l. 3. tit. 3. p. 5. gl. 1. ubi latè post Bald. in l. fi. C. de bon. aut h. jud. pos. per text. illum. idem

Greg. in l. 4. tit. 14. p. 5. verb mandam, ubi agit etiam an debeat appellare, & post eundem Greg. idem tractat, Azev. in l. 3. tit. 9. nova recop. 357. Don. Joan. del Castillo quorid. controvers. l. 3. c. 59. sub n. 40. vers. Greg. Lop. & vers. Alphons. Azev. f. 594. à tergo, & saltē hoc casu requiri appellationem interponendam ab ipso depositario, si alteri quam ei, qui depositus, depositum reddi, iudex decernat, tenet Azev. in rubr. tit. 12. l. 4. n. 11. f. 376.

Et quod debitor liberetur si solvat judici, aut appa- ritor exequenti, factam solutionem legitimam reputari, & debitorem liberare, tenet Parlard. lib. 2. rer. quotid. c. final. p. 5. §. 17 n. 10. quem sequitur Castel. ubi proxime l. 59. sub n. 40. vers. Joan. Parlard. in ff. 595. circa quod dicit Rebuff. in tr. de sent. execut. art. 7. gl. 15. n. 7.

quod si executor fuerit datus ad vendendum & pre-

sum recipiendum (quod tamen est periculum, di-

cit ille) si is vendorerit, & premium receperit, liberab- i

itur emptor, quia legitimè solvit, parendo mandato ju-

dicis sed executor tenebit domino, cuius bona sunt

vendita; allegat Bal. in l. 3. §. si executor, ff. de negotiis

gesit. argum. l. stipul. sum mihi §. l. ff. de solut. melius

facit l. fi. ob causam, de evict. qui Rebuff. in apparito-

re videtur ex iis require mandatum judicis ad reci-

piendum premium, quod pro nunc non examino.

Circa hanc materiam notandum erit, quod evicta re in solutum data pro debito pecuniariorum, sive per ad- judicationem judicis, sive partis, non agitur ex actione primaria competenti ex primo contractu, quia ipsa extincta fuit, & sublata, sed tantum ex actione utili ex- empto. P. Surd. dec. 2. 66 n. 1. cum seqq. & dec. 1. 13. n. 3. & conf. 1. 45. n. 29. & 21. cum seqq. & supra lib. 1. post Tiraquell. & plures quos allegat Gratia discept. foren. cap. 3. ex n. 14. usque ad n. 23. latè Fabius de Anne in conf. 35. & in conf. 90. Mastrill. dec. 1. 20. Doctor Felici. de Solis in appendice ad comment. de sensib. 2. tom. 2. cap. 5. n. 16. f. 301. D. Joan. de Castill. quotid. controv. jur. lib. 4. cap. 59. a. n. 51. cum seqq. qui etiam probant, utile esse, quia hoc casu priores fidejussiones, & pignora liberantur, quia latè de materia tractant, quando evicta re, & semel extinta actione liberentur priores fidejussiones, de quo plurimi citati ab eodem Cas- tell. ibi.

Tamen cautela erit, ut creditor periculum hoc effugiat, ut sibi prospiciat protestatione, quod rea evicta sibi remaneat integra, & illa actio prima- va, quia tunc ex ea protestatione conservat illam, & re evicta poterit expediti adversus fidejussiones, & tertios pignorum, & hypothecarum possessores probant Solis, Grati. & & alii citi per Castell. n. 54. ex Cepola, cauel. 1. 23. qui latè hanc materiam post alios prosequitur videndum.

Ulterius animadvertisendum erit, quod creditor evic- tionem pignoris venditi non debet regulariter, probant l. 1. & 2. C. credit. evictionem pignoris non debere, l. fi. tit. 13. p. 5. dummodo concurrent requisita ab eisdem juribus, & Doctoribus desiderata, quæ tradit

Gregor. Lopez in l. fi. tit. 13. p. 5. gloss. 1. deduxerunt

quoque, atque exornarunt Doctores communiter ad

d. tit. C. creditorem evictionem pignoris non debere, ubi eleganter Jacob. Cujacius, & Hug. Donel. videendi

omino, Signorol. in conf. 90. n. 26. Silvan in conf. 101. Dueñ, reg. 169. Plot. in l. fi. quando n. 468. C. unde vi-

Decius in conf. 449 n. 37. & 38. Franc. Mor. q. 92. 6. p. 20.

Vincent. de Franc. dec. 2. 39. p. 2. Franc. Viv. aeo. 24.

Et quod quando debitor fuit in mora, solvendi suo

& 152. p. 1. Fabius de Anna in conf. 37. & in conf. 90. n. 12. & seqq. Peregr. de fidicomma 35. n. 19. & dec. 31. n. 5. Steph. Grat. dec. 175. ex n. 1. Ozasc. in conf. 3. Arism. Tepat. variar. l. 2. tit. creditorem evictionem pignoris non debere, fol. 239. Magon. dec. 32. Rota. Flor. Pater Lud. Molin. l. 2. de just. & iur. tr. 2. disp. 538. ex vers. superest explicemus fol. 1825 in ff. & 1826. & vide etiam fol. 1827. Fulv. Pac. in tract. de empt. & vend. n. 254. fol. 244. J. Bapt. de ratione quota, q. 14. n. 6. Alex. Trentacing. var. l. 3. tit. de empt. & vend. re- fol. 17. fol. 278. Card. Domin. Tus. pract. concl. jur. om. 2. lit. E. concl. 3. 59. fol. 286. Aut. Faber. de error. pragm. decad. 10. error. 5. & melius error. 10. ubi vide omnino & ad d. tit. C. creditorem evictionem pignoris non de- btere, de fin. 1. & tribus seqq. ex 1085. D. J. del Castil- lo quotid. controver. l. 4. c. 42. num. 68 cum seqq. pi- gnoris venditionem legitime factam per creditorem non impediari per appellationem debitoris, dixi supe- 3 p. c. 6. n. 33.

165. Unum tamen advertit Aut. Faber. de error. pragm. decad. 1. lib. 1. error. 10. fol. 26. ubi dicit, titulum C. creditorem evictionem pignoris, non pertinere ad hunc casum, quo venditio fieri per judicem urgente creditore, sed ad eum potius, quo venditio facta sit per creditorem ipsum jure creditoris, & sic quod pragmatici passim abutuntur eo titulo, ut probent eti- stris pignoribus autoritate judiciali, postulante creditore, si ea pignora postea evincantur, credito- rem de evictione non teneri, si non fuerit in dolo, interveniente autem dolo teneri, sed decipi manifeste, ea ratione, quod cum venditio sit autoritate judicis, quasi nomine debitoris, ut creditor solutionem ur- genti satisfiat, ab ipso debitore facta intelligatur, quandoquidem factum judicis est factum partis, l. 1. & 2. C. si in cans. jud. pig. capt. st. apparel alium quam debitorem, de evictione teneri non posse l. fi. ob causam, 13. C. de evictio. quod latissime examinat Castell. ubi proxime d. cap. 42. sub n. 71. n. 110.

166. Quærunt etiam potest, ad mei instantiam judicis arre- stavit, sibi sequestravit mulam, quam quidam debitor forensis in hospitio habebar, probat ille debitor, praefata mulam suam non esse, sed se conductam habere, an sequestrum sit relaxandum & revocabile? Respon- detur, quod sic, Rebuff. in confit. Regis tit. de lit. oblig. art. 6. gl. 3. n. 51. Jacob. Cancer. var. resol. 2. p. 4. n. 28. Etratio est, quia sequestrum in re aliena factum non valer, sed debet fieri in propriis bonis, ut affirmat Alex. conf. 6. n. m. 1. vol. 4. Cancer. loc. cit. Caroc. de sequestro. p. 3. q. 8 n. 1. & Borg. Cavalca. dec. 3. n. 35. p. 1. tamen in dubio ejus presumitur, apud quem re- peritur, ut post alios Cancer. ubi proxime n. 29. & n. seqq. quod in iustè hoc sequestrum petit, tenetur parti ad interesse, quem vide post alios.

169. Quid si plura sequestra fuerint apposita in aliqui- bus bonis, an prius aliis preferatur? Et dicendum est, quod non, quia sequestratio secundi creditoris nullum præjudicium potest generare priori creditori habenti prius rem hypothecatam, juxta l. creditor., ff. qui potior. in pign. habeant, & in terminis ita pulchre di- cit Joan. Bologne. const. 30. n. 7. Jacob. Cancer. variar. resol. p. cap. 4. num. 36.

170. Notandum est insuper, ut res per judicem seque- strata, seu de ejus mandato in causa executionis capta non possit à debitore vendi, ac ideo veritatem esse nulla. Guido Papae dec. 2. 10. & B. de alim. num. 44. Cancer. ubi proxime n. 43. ubi post Rebuffum, & Guid. Papae, quod pro alimentis poterit alienari judicis per- missione.

171. Et pro hujus cap. materia complemento illud an- noncare poteris, quod exceptio litis pendente in execu- tivis locum non habeat, Geminia. in rubr. de eo qui mitit in poss. causa rei serv. in 6. Iff. in conf. 9. n. 2. vol. 2.

Gargiari. patro. 100 num. 14. Cavalca. dec. 1. n. 15. p. 1. Beccius conf. 1. 6. n. 3. Beroi conf. 85 v. 1. Nevisa conf. 4. in fi. Grat. discept. 118. Lanc. Rober. de attent. 1 p. c. 4. l. 2. n. 50. & 76 Capic. dec. 33. n. 3. Flam. Carrar. dec. 2. n. 9. & 4. Aut. Gabr. tit. de judicis, concl. 1. n. 31. An- guis. conf. 251. Marius Giurba dec. 100. n. 16.

Ac insuper si via ordinaria actor coepit agere, viam

illam relinquere non potest agendo executivè, ex glos.

in l. proinde, §. notandum iff. ad legem Aquil. Gutier. l. 3.

pract. q. 39. Sigism. Scacia de jndicis l. 1. c. 62. n. 33. de

appel. q. 17. l. 9. n. 45. Gratian. discept. 118. a. n. 43 cum

seqq. Azeved. in l. 1. n. 14. tit. 21. l. 4. recopil. Doctor.

Felicia. de censibus, l. 3. c. 2. n. 9. Burgos de Baz conf. 39. n. 24. Molin. de primogen. additio, ad si operis positis ad

c. 13. n. 3. l. 3. Giurba. dec. 100. n. 53 & dec. 74. n. 11.

nisi cum viam ordinariam intentaverit, protestetur

creditor, quod viæ executivæ præjudicare nolit, Giur-

ba, Molina, Paz, Azeved, & alii citati probant.

Et an exceptio rei judicat obtenta contra recep-

tores reddituum, dictos, recandadores de rentas, qui

quisbus principaliter res non interest, oblit domino cuius

sunt redditus, vide post Plotum conf. 2. & Mandel-

lum de Alba. conf. 2. 49. n. 15. & 17. vol. 2. Baptist

Costa de facti sententia & ignorant. inspectione 50. n. 6

qui negative resolvit.

Et insuper, exceptions ex lege obstant cessionario,

qua obstant cedentem. Hier. Gabriel. conf. 20. n. 7. tom. 7.

quod & idem dicimus de intruso lite pendente, qui

easdēm habet exceptions, qua etiam principali no-

nominato in sententia conceduntur à jure contra execu-

tionem, quando scilicet sententiam non impugnant.

Hieron. Gabriel post alios conf. 52. n. 13. tom. 1.

CAPUT VIII.

An & quibus casibus ab executori excedente dūm exequitur personas in executoriis libet minimè nominatas, nec virtualiter comprehensas; appellatio interposita non deferens, vim faciat, & quales ii sint casus, specificè monstratur.

SUMMARIUM.

Ex edit executor exequendo personas non nominatas in executoriis, nec virtualiter aut visibiliter expres- das, n. 1. & 4.

Ab execuore excedente de persona ad personam, appella- tioni ut legitima deferendum decernit, senatus adi- tus per viam recursus, n. 2.

Sententia cum stricti sit juris, non extenditur de persona expressa ad non expressam, n. 3.

Excessus de persona ad personam nullitas est, n. 4.

Excessus ad eum in execuore, seu quolibet alio delegato, ergo licita est appellatio, valet argumentatio, n. 5.

Ab excessu de persona ad personam appellatio ut le- gitima & suspensa deferendum est, n. 6.

Excessus de persona ad personam causa legitima app- landi ab execuore, n. 7.

Tertius comparent coram execuore docens, & allegan- se non comprehendendi in executoriis, si non admittatur ab eo, licite appellat, n. 8.

Tertius executoribus non comprehensus earum execu- tionem impedit & appellat, n. 9.

Executor ad ulteriore executionem procedens, non obstante tertii legitima oppositione excedit, & licite appellatur, n. 10.

Ab execuore rejiciente legitimas exceptions licet ap- pellare, n. 11.

In tertii oppositione duo concurrunt, exemplo legitima rejecta;